

عنوان مقاله:

حیات مرکزی در معماری سنتی ایران با تاکید بر نقش آن در توسعه پایدار مناطق کویری

محل انتشار:

کنفرانس ملی تحقیقات بنیادین در عمران، معماری و شهرسازی (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

شمس اله فتاحی - گروه معماری، واحد ایوان غرب، دانشگاه آزاد اسلامی، ایوان، ایران

مهدیس ناظمیان - دانشجوی کارشناسی ارشد ناپیوسته دانشگاه باختر ایلام

بهناز جوکی - دانشجوی کارشناسی ارشد ناپیوسته دانشگاه باختر ایلام

خلاصه مقاله:

یکی از معضلات اساسی قرن حاضر که در اثر توسعه شهرنشینی و بدون در نظر گرفتن عوامل اقلیمی به وجود آمده است، محدود بودن منابع انرژی و افزایش آلودگی های زیست محیطی است. این در حالی است که معماری سنتی ایران با توجه به عوامل طبیعی و اصول توسعه پایدار به ویژه استفاده از حیات مرکزی به پایداری در مسکن رسیده است. لذا هدف مطالعه حاضر، بررسی کاربرد حیات مرکزی در معماری سنتی ایران در اقلیم گرم و خشک و در راستای هماهنگی با اصول توسعه پایدار می باشد. در این راستا از تکنیک مطالعه اسنادی جهت گردآوری داده ها و از روش توصیفی تحلیلی استفاده شده است. نتایج حاصل از تحقیق نشان می دهد معماران ایرانی با استفاده از اصول معماری ایرانی و ساخت خانه هایی با حیات مرکزی در مناطق گرم و خشک، آب و هوای مطلوب در خانه را ایجاد می کردند. حیات مرکزی در اقلیم گرم و خشک، راه حل مناسبی برای خشکی هوا، با دمای آزاردهنده و آفتاب تند، کاهش مصرف انرژی و در نهایت در جهت توسعه پایدار می باشد.

کلمات کلیدی:

توسعه پایدار، معماری، حیات مرکزی، مناطق کویری، اقلیم گرم و خشک

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/789667>

